

Απόφαση 1300 / 2018 (Β1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 1300/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους δικαστές: Ευφημία Λαμπροπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Χριστόφορο Κοσμίδη, Στυλιανή Γιαννούκου, Χαράλαμπο Μαχαίρα και Νικόλαο Τσάκο, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο κατάστημά του στις 10 Ιανουαρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως Ελένης Τσιουρή, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "... Εταιρεία" και το διακριτικό τίτλο "...", που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, ως καθολικής διαδόχου της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "... Εταιρεία" και το διακριτικό τίτλο "...", που έδρευε στον ... και εκπροσωπείτο νόμιμα κατόπιν της διασπάσεως της δικαιοπαρόχου με τη σύσταση δύο ανωνύμων εταιρειών, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Δήμητρα Παπαϊωάννου και κατέθεσε προτάσεις.

Του αναιρεσιβλήτου: Σ. Ζ. του Γ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ανδρέα Γούναρη με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ. και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 26-8-2010 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αιγίου.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 79/2012 του ίδιου δικαστηρίου και 210/2014 του Μονομελούς Εφετείου Πατρών.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 30-3-2015 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Νικόλαος Τσάκος ανέγνωσε την από 30-12-2015 έκθεση του κωλυομένου να μετάσχει στη σύνθεση Αρεοπαγίτη Γεωργίου Αναστασάκου, με την οποία εισηγήθηκε να γίνει δεκτή η αίτηση.

Η πληρεξούσια της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης και την καταδίκη του αναιρεσιβλήτου στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με το ν.1876/1990 "Ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις και άλλες διατάξεις", όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο (ήτοι κατά τα έτη 2005-2008 κατά τα οποία γεννήθηκαν οι ένδικες αγωγικές αξιώσεις) ορίζονταν τα εξής: "1. Οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας διακρίνονται: α) Σε εθνικές γενικές, που αφορούν τους εργαζόμενους όλης της χώρας. β) Σε κλαδικές, που αφορούν τους εργαζόμενους περισσότερων ομοειδών ή συναφών

εκμεταλλεύσεων ή επιχειρήσεων ορισμένης πόλης ή περιφέρειας ή και όλης της χώρας. γ) Σε επιχειρησιακές, που αφορούν τους εργαζόμενους μιας εκμετάλλευσης ή επιχείρησης. δ) Σε εθνικές ομοιοεπαγγελματικές που αφορούν τους εργαζόμενους ορισμένου επαγγέλματος και των συναφών προς το επάγγελμα αυτό ειδικοτήτων όλης της χώρας. ε) Σε τοπικές ομοιοεπαγγελματικές, που αφορούν τους εργαζόμενους ορισμένου επαγγέλματος ή και των συναφών ειδικοτήτων συγκεκριμένης πόλης ή περιφέρειας. 2. Οι κλαδικές, επιχειρησιακές και εθνικές ή τοπικές ομοιοεπαγγελματικές συλλογικές συμβάσεις δεν επιτρέπεται να περιέχουν όρους εργασίας δυσμενέστερους για τους εργαζόμενους από τους όρους εργασίας των εθνικών γενικών συλλογικών συμβάσεων. 3. Οι εθνικές γενικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας συνάπτονται από τις τριτοβάθμιες οργανώσεις των εργαζομένων και τις αναγνωριζόμενες ως ευρύτερης εκπροσώπησης οργανώσεις των εργοδοτών ή πανελλήνιας έκτασης. Στην έννοια των συνταξιοδοτικών θεμάτων, που δεν μπορεί να αποτελέσουν περιεχόμενο συλλογικής σύμβασης εργασίας, περιλαμβάνονται και η μεταβολή, αμέσως ή εμμέσως, της σχέσης ασφαλιστρού εργαζομένου και εργοδότη, η μεταβίβαση του βάρους εν όλω ή εν μέρει τακτικών εισφορών ή εισφορών για αναγνώριση προϋπηρεσιών από τον ένα στον άλλο, καθώς και η σύσταση ειδικών ταμείων ή λογαριασμών που χορηγούν περιοδικές παροχές συντάξεων ή εφάπαξ βοήθημα με επιβάρυνση του εργοδότη. 4. Οι κλαδικές συμβάσεις συνάπτονται από πρωτοβάθμιες ή δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις που καλύπτουν εργαζομένους ανεξάρτητα από το επάγγελμα ή την ειδικότητά τους, ομοειδών ή συναφών επιχειρήσεων του ίδιου κλάδου και από εργοδοτικές οργανώσεις, ειδικά όμως για τους εργαζομένους στις τράπεζες, σε περίπτωση που δεν υπάρχουν εργοδοτικές οργανώσεις του κλάδου, από μεμονωμένους εργοδότες που εκπροσωπούνται με κοινό εξουσιοδοτημένο εκπρόσωπο ή εκπροσώπους, εφ' όσον αυτοί οι εργοδότες καλύπτουν τουλάχιστον το 70% των εργαζομένων στον κλάδο. 5. Οι επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις συνάπτονται από συνδικαλιστικές οργανώσεις της επιχείρησης που καλύπτουν τους εργαζόμενους, ανεξάρτητα από την κατηγορία, τη θέση ή την ειδικότητά τους και, εφ' όσον αυτές ελλείπουν, από τις αντίστοιχες πρωτοβάθμιες κλαδικές οργανώσεις και από τον εργοδότη. 6. Οι εθνικές ομοιοεπαγγελματικές συλλογικές συμβάσεις συνάπτονται από την πλευρά των εργαζομένων από δευτεροβάθμιες ή πρωτοβάθμιες ομοιοεπαγγελματικές συνδικαλιστικές οργανώσεις πανελλήνιας έκτασης. Από την πλευρά των εργοδοτών, οι εθνικές ομοιοεπαγγελματικές συλλογικές συμβάσεις συνάπτονται από εργοδοτικές οργανώσεις ευρύτερης εκπροσώπησης ή πανελλήνιας έκτασης. 7. Οι τοπικές ομοιοεπαγγελματικές συλλογικές συμβάσεις συνάπτονται από ομοιοεπαγγελματικές συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων, πρωτοβάθμιες ή δευτεροβάθμιες, τοπικού χαρακτήρα και από εργοδοτικές οργανώσεις" (άρθρο 3, όπως η παρ. 3 αυτού συμπληρώθηκε με το άρθρο 43 παρ. 3 ν. 1902/1990). "1. Οι εθνικές γενικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας καθορίζουν τους ελάχιστους όρους εργασίας που ισχύουν για τους εργαζόμενους όλης της χώρας. Στους εργαζόμενους αυτούς περιλαμβάνονται και οι εργαζόμενοι με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης. 2. Οι υπόλοιπες συλλογικές συμβάσεις εργασίας δεσμεύουν τους εργαζόμενους και εργοδότες που είναι μέλη των συμβαλλόμενων συνδικαλιστικών οργανώσεων, τον εργοδότη που συνάπτει συλλογική σύμβαση εργασίας ατομικά και τους εργοδότες που συνάπτουν συλλογική σύμβαση εργασίας με κοινό εξουσιοδοτημένο εκπρόσωπο ή εκπροσώπους, όπως ορίζεται στην παρ. 4 του άρθρου 3 του παρόντος. 3. Εφ' όσον ο εργοδότης δεσμεύεται από επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση εργασίας, οι κανονιστικοί όροι της ισχύουν υποχρεωτικά και στις εργασιακές σχέσεις όλων των εργαζομένων που απασχολούνται από τον εν λόγω εργοδότη" (άρθρο 8). "Αν η σχέση εργασίας ρυθμίζεται από περισσότερες ισχύουσες συλλογικές συμβάσεις εργασίας, εφαρμόζεται η πιο ευνοϊκή για τον εργαζόμενο. Η σύγκριση και η επιλογή των

διατάξεων γίνεται κατά τις παρακάτω ενότητες: α) ενότητα αποδοχών, β) λοιπά θέματα. 2. Κλαδική ή επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση εργασίας υπερισχύει σε περίπτωση συρροής με ομοιοεπαγγελματική συλλογική σύμβαση εργασίας" (άρθρο 10). "Με απόφασή του, που εκδίδεται μετά από γνώμη του Ανώτατου Συμβουλίου Εργασίας, ο Υπουργός Εργασίας μπορεί να επεκτείνει και να κηρύξει γενικώς υποχρεωτική για όλους τους εργαζόμενους του κλάδου ή επαγγέλματος συλλογική σύμβαση εργασίας, η οποία δεσμεύει ήδη εργοδότες που απασχολούν το 51% των εργαζομένων του κλάδου ή επαγγέλματος. Ειδικότερα η επέκταση ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής σύμβασης εργασίας δεσμεύει όλους τους εργαζόμενους του επαγγέλματος, ανεξάρτητα από το είδος της επιχείρησης ή εκμετάλλευσης, με την επιφύλαξη της παρ. 2 του άρθρου 10" (άρθρο 11 παρ. 2). "Η απόφαση του διαιτητή εξομοιώνεται με συλλογική σύμβαση εργασίας και ισχύει από την επομένη της υποβολής της αίτησης για μεσολάβηση" (άρθρο 16 παρ. 3). Από το συνδυασμό των πιο πάνω διατάξεων προκύπτει ότι οι κλαδικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας (και οι διαιτητικές αποφάσεις που εξομοιώνονται με αυτές) περιέχουν τους όρους εργασίας που αφορούν τους εργαζόμενους ομοειδών ή συναφών εκμεταλλεύσεων ή επιχειρήσεων πόλεως, περιφέρειας ή και όλης της χώρας. Ομοειδείς είναι οι επιχειρήσεις που έχουν το αυτό αντικείμενο δραστηριότητας και λειτουργούν υπό τις αυτές περίπου συνθήκες παραγωγής και διάθεσης προϊόντων ή παροχής υπηρεσιών και συναφείς είναι οι επιχειρήσεις που έχουν παρεμφερές αντικείμενο δραστηριότητας ή λειτουργούν υπό παρόμοιες συνθήκες. Οι κλαδικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας και διαιτητικές αποφάσεις ρυθμίζουν τους όρους εργασίας των εργαζομένων σε ομοειδείς ή συναφείς επιχειρήσεις ανεξάρτητα από την ειδικότητά τους και συνάπτονται από συνδικαλιστικές οργανώσεις που εκπροσωπούν εργαζόμενους των επιχειρήσεων αυτών ανεξάρτητα από το επάγγελμά τους, ενώ οι ομοιοεπαγγελματικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας και διαιτητικές αποφάσεις ρυθμίζουν τους όρους εργασίας εργαζομένων του αυτού επαγγέλματος ανεξάρτητα από το είδος των επιχειρήσεων στις οποίες απασχολούνται. Από τις πιο πάνω διατάξεις προκύπτει επίσης, ειδικά για τις κλαδικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας και διαιτητικές αποφάσεις, ότι ο κλάδος των επιχειρήσεων που αφορούν μπορεί να είναι ευρύτερος ή στενότερος, αρκεί να περιλαμβάνει επιχειρήσεις που, από άποψη οικονομικής δραστηριότητας, έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά, δηλαδή είναι ομοειδείς ή συναφείς με την έννοια που αναφέρθηκε ανωτέρω. Περαιτέρω από την προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 8 παρ. 2 ν. 1876/1990 σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 11 παρ. 2 του ίδιου νόμου προκύπτει ότι η συλλογική σύμβαση εργασίας ισχύει μόνο έναντι των μελών των εργατικών και εργοδοτικών οργανώσεων που την είχαν συνάψει, αν όμως κηρύχθηκε υποχρεωτική με απόφαση του υπουργού Εργασίας, η ισχύς της με βάση τη διοικητική κανονιστική αυτή πράξη επεκτείνεται και πέρα από τα πρόσωπα αυτά, στους εργαζόμενους και εργοδότες του κλάδου ή επαγγέλματος που η σύμβαση αυτή αφορά, οι οποίοι θα μπορούσαν να είναι μέλη των οργανώσεων που μετείχαν στη σύναψή της. Σε περίπτωση συρροής κλαδικής συλλογικής σύμβασης με ομοιοεπαγγελματική, υπερισχύει κατά το νόμο (άρθρο 10 παρ. 2 ν. 1876/1990) η πρώτη, διότι εξασφαλίζει ομοιομορφία και τάξη στις επιχειρήσεις (Α.Π. 330/2015), ενώ σε περίπτωση που οι συρρέουσες συλλογικές συμβάσεις εργασίας είναι όλες κλαδικές, εφαρμόζεται κατά το νόμο (άρθρο 10 παρ. 1 ν. 1876/1990) η ευνοϊκότερη για τον εργαζόμενο, η δε σύγκριση των σχετικών διατάξεων γίνεται κατά ενότητες, δηλαδή: α) κατά ενότητα αποδοχών και β) κατά λοιπά θέματα (Α.Π. 281/2002). Στην προκείμενη περίπτωση με την προσβαλλόμενη απόφασή του το εφετείο δέχθηκε, κατά το μέρος που ενδιαφέρει τον αναιρετικό έλεγχο, τα εξής: "Δυνάμει έγκυρης συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου που καταρτίστηκε στο Αίγιο την 1-4-2002 ο ενάγων προσελήφθη από το νόμιμο εκπρόσωπο της προκειμένου να απασχοληθεί στο εργοστάσιο κατασκευής οπλικών συστημάτων που διατηρούσε αυτή στο Αίγιο, με την ειδικότητα του

μηχανικού του τομέα σχεδιασμού παραγωγής, αντί συμφωνημένων μηνιαίων αποδοχών ίσων με τις προβλεπόμενες από τις εκάστοτε ισχύουσες συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Στη συνέχεια και δη στις 2-1-2004 η συγχωνεύθηκε μαζί με την και συστάθηκε ως νέα (ενιαία) ανώνυμη εταιρεία η εναγομένη [ήδη αναιρεσείουσα], η οποία υποκαταστάθηκε έκτοτε (από τις 2-1-2004) στο σύνολο των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων της (ως οιονεί καθολική διάδοχός της) και άρα και στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της τελευταίας από την ως άνω επίδικη ατομική εργασιακή σύμβαση σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 80 παρ. 1 συνδ. 75 παρ. 1 στ. α κ.ν. 2190/1920. Σε εκτέλεση της επίδικης ατομικής εργασιακής του σύμβασης και κατά τους όρους αυτής ο ενάγων συνέχισε να εργάζεται από την πρόσληψή του μέχρι και την άσκηση της αγωγής, διαθέτοντας προς τούτο και το νόμιμο τίτλο σπουδών. Ειδικότερα κατά το επίδικο χρονικό διάστημα, ήτοι από το έτος 2005 μέχρι το έτος 2008, εφαρμοστέες στην επίδικη ατομική εργασιακή σχέση ήταν οι ακόλουθες (εθνικές) κλαδικές ΔΑ που εξομοιώνονται κατά το νόμο με (εθνικές) κλαδικές ΣΣΕ και δη: 1) Η 29/2005 ΔΑ, η οποία κηρύχθηκε γενικώς υποχρεωτική με την 18/19-7-2005 απόφαση του Υπουργού Εργασίας (εφεξής ΥΑ), 2) η 29/2006 ΔΑ, η οποία κηρύχθηκε γενικώς υποχρεωτική με την 19/2-8-2006 ΥΑ, 3) η 31/2006 ΔΑ, η οποία κηρύχθηκε γενικώς υποχρεωτική με την 20/2-8-2006 ΥΑ, 4) η 36/2007 ΔΑ, η οποία κηρύχθηκε γενικώς υποχρεωτική με την 29852/1704/1-4-2008 ΥΑ... και 5) η 46/2008 ΔΑ, η οποία κηρύχθηκε γενικώς υποχρεωτική με την 87920/4636/23-12-2008 ΥΑ.... Οι παραπάνω (εθνικές) κλαδικές ΣΣΕ είχαν κηρυχθεί γενικώς υποχρεωτικές με τις ως άνω ΥΑ, η δε εναγομένη είχε επιχείρηση συναφή με εκείνη των συμβληθεισών στις εν λόγω κλαδικές ΣΣΕ εργοδοτικών οργανώσεων, δυνάμενη να αποτελέσει μέλος τους. Κατόπιν αυτών η εναγομένη υπαγόταν στο ρυθμιστικό πεδίο των εν λόγω κλαδικών ΣΣΕ και δεσμευόταν από αυτές. Οι παραπάνω (εθνικές) κλαδικές ΣΣΕ ήταν εν συνόλω θεωρούμενες ευνοϊκότερες ως προς το θέμα των μηνιαίων αποδοχών (νοούμενων ως βάσεως του υπολογισμού του ωρομισθίου και της προσαύξησης για την υπερεργασία, την ιδιόρρυθμη υπερωριακή και την παράνομη ή κατ' εξαίρεση υπερωριακή απασχόληση) έναντι των παρακάτω συρρεουσών και συγκρουόμενων με αυτές ως προς το θέμα των μηνιαίων αποδοχών (νοούμενων ως βάσεως του υπολογισμού του ωρομισθίου και της προσαύξησης για την υπερεργασία, την ιδιόρρυθμη υπερωριακή και την παράνομη ή κατ' εξαίρεση υπερωριακή απασχόληση) επιχειρησιακών ΣΣΕ, οι οποίες εφαρμόζονταν από την εναγομένη αποκλειστικά στην επίδικη ατομική εργασιακή σχέση και οι οποίες αφορούσαν στους εργαζόμενους της επιχείρησής της και δη: 1) της από 22-9-2004 επιχειρησιακής ΣΣΕ, 2) της 60/2005 απόφασης ΟΜΕΔ, 3) της από 29-5-2006 επιχειρησιακής ΣΣΕ διετούς διάρκειας και 4) της από 14-11-2008 επιχειρησιακής ΣΣΕ, σε συνδυασμό με προγενέστερες τοιαύτες, των οποίων αυτές αποτελούσαν συνέχεια και στις διατάξεις των οποίων αναφέρονταν. Ενόψει αυτών οι προαναφερόμενες (εθνικές) κλαδικές ΣΣΕ υπερίσχυαν και επικρατούσαν των προαναφερόμενων επιχειρησιακών ΣΣΕ και εφαρμόζονταν αυτές, ως ευνοϊκότερες, ως προς το θέμα των μηνιαίων αποδοχών (νοούμενων ως βάσεως του υπολογισμού του ωρομισθίου και της προσαύξησης για την υπερεργασία, την ιδιόρρυθμη υπερωριακή και την παράνομη ή κατ' εξαίρεση υπερωριακή απασχόληση) στην υφιστάμενη μεταξύ των διαδίκων επίδικη ατομική εργασιακή σχέση. Επομένως ο ενάγων δικαιούται τις προβλεπόμενες από τις ως άνω (εθνικές) κλαδικές ΣΣΕ μηνιαίες αποδοχές (νοούμενες ως βάση του υπολογισμού του ωρομισθίου και της προσαύξησης για την υπερεργασία, την ιδιόρρυθμη υπερωριακή και την παράνομη ή κατ' εξαίρεση υπερωριακή απασχόληση), οι οποίες είναι, εν συνόλω και ως ενότητα θεωρούμενες, υψηλότερες γι' αυτόν από τις καταβληθείσες σε αυτόν και προβλεπόμενες από τις ως άνω επιχειρησιακές ΣΣΕ μηνιαίες αποδοχές (νοούμενες ως βάση του υπολογισμού του ωρομισθίου και της προσαύξησης για την υπερεργασία, την ιδιόρρυθμη υπερωριακή και την παράνομη ή κατ' εξαίρεση υπερωριακή

απασχόληση), μη επιτρεπομένης της δυνατότητας να κάνει επιλεκτική αναζήτηση αποδοχών από αμφοτέρους τις ΣΣΕ". Με βάση αυτές τις παραδοχές και άλλες που αφορούν τον υπολογισμό των οφειλόμενων διαφορών αποδοχών του ενάγοντος κατά το επίδικο χρονικό διάστημα (έτη 2005 έως και 2008), το εφετείο δέχθηκε την έφεση του ενάγοντος και απέρριψε την έφεση της εναγομένης κατά της απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου (με την οποία είχε γίνει μερικώς δεκτή η αγωγή και είχε υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 17.522 ευρώ με το νόμιμο τόκο κατά τις αναφερόμενες σ' αυτήν διακρίσεις), εξαφάνισε την εκκαλούμενη απόφαση, αφού δε κράτησε την υπόθεση και δίκασε την αγωγή, την δέχθηκε κατά ένα μέρος της και υποχρέωσε την εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 18.229,10 ευρώ με το νόμιμο τόκο κατά τις αναφερόμενες στην προσβαλλόμενη απόφασή του διακρίσεις. Έτσι που έκρινε το εφετείο δεν παραβίασε με εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 3 παρ. 1 και 10 ν. 1876/1990, αφού ορθώς δέχθηκε ότι οι εφαρμοσθείσες από αυτό διαιτητικές αποφάσεις, που εξομοιώνονται με συλλογικές συμβάσεις εργασίας και κηρύχθηκαν γενικώς υποχρεωτικές, ήταν κλαδικές και όχι ομοιοεπαγγελματικές, διότι ρύθμιζαν μεν τους όρους εργασίας μηχανικών Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι., όχι όμως όλων των επιχειρήσεων αλλά μόνο των βιομηχανικών επιχειρήσεων όλης της χώρας, ανεξάρτητα από το αν οι εργαζόμενοι αυτοί απασχολούνταν στην παραγωγική διαδικασία, στον εμπορικό τομέα ή στη διοίκηση των οικείων επιχειρήσεων και ότι συνακόλουθα, ως ευνοϊκότερες για τον ενάγοντα εργαζόμενο, υπερίσχυαν των εφαρμοσθεισών από την εναγομένη για τον υπολογισμό των αποδοχών του ενάγοντος επιχειρησιακών συλλογικών συμβάσεων εργασίας.

Συνεπώς ο μόνος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο η αναιρεσείουσα υποστηρίζει τα αντίθετα και αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την αναιρετική πλημμέλεια του άρθρου 559 αριθ. 1 εδ. α Κ.Πολ.Δ., είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Ενόψει όλων αυτών πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της η υπό κρίση αίτηση και να καταδικασθεί η αναιρεσείουσα, λόγω της ήττας της, στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσιβλήτου σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του τελευταίου (άρθρα 176, 183 και 191 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 30-3-2015 αίτηση για αναίρεση της 210/2014 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Πατρών.

Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσιβλήτου, την οποία ορίζει σε χίλια οκτακόσια (1.800) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 15 Ιουνίου 2017.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 23 Ιουλίου 2018.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ